

Србија је на добром путу. Указује нам се коначно Сунце, после одлично пређених етапа (све продали, још више се задужили и ништа конкретно нису завршили), у задњих десет „постмилосрдних“ година, Од петооктобарских „само скините Слобу“, преко Живковићеве 2007, Ђелићевих „од 2010. до 2014“, па до Вудсвортове 2017, сада коначно знамо, са највишег места, кад ћемо моћи да одахнемо. Председник Тадић нам је изложио план за следећих десет година, када ћемо најзад постати стабилна, просперитна, (ако буде у моди) готово комунистичка земља у оквиру ЕУ.

А све је почело да личи на Домановићево време. Председнички избори почетком 2008. обилували су, како то доликује, лепим обећањима. Прво је Тадић рекао да ће запослити 500.000 беспослених, онда је Динкић обећао 1000 еура вредне акције, уз један мали услов – да се претходно упишете у бирачке спискове и наравно гласате за његовог фаворита. Они који мало воле да читају између редова посумњаше да нешто ту није најјасније, кад Председник у предизборној кампањи изјави да ми(народ), још не знамо шта се иза брда ваља. Сад знамо да је он знао шта се ваља и БРИК и КРИЗА. Лепо што је он знао, но било би лепше да је то поделио са својим народом. Нажалост, није могао јер није имао алтернативу, изгубио би изборе. Онда је за следеће мајске изборе смањио број будуће запослених на 200.000, ваљда зато што је оних 300.000 од јануара до маја запослио. Кад је већ свима било јасно да то није довољно за „нема алтернативу“ победу, а богами и да би Солана могао мирно да спава Ђелић потписа Споразум, а ЕУ натера Фијат да свашта изобећава (200.000 возила 2008, 2009, 2010, 2011...).

Ни то не би доста. Пребројаше се гласови и Дачић после брзометне шетње Европом (Москва, Атина, Лисабон), вероватно да заметне трагове, одлучи да је победник дотадашњи губитник, а поготову Ђилас. Осмели се тада и Ђелић да каже да су они(власт) знали за кризу, ал` опет нису смели да кажу, јер да су рекли, ни Дачић им не би помогао да победе, како би Србија остала на добром путу. На том добром путу наравно, главна развојна шанса била нам је та криза која све коси. Е што се она после показала као главно оправдање, што је за све она баш крива, па нису ваљда криви Динкић и Ђелић. Како могу главни кривци бити они који су испод капетановог шињела тек назирали шта се напољу дешава?

Онда нас снађе зло над свим злима! Удружени у збијеним редовима и заврнутих рукава, Тадић, Томица и остали приведени на вакцинисање показаше како се и животом брани отаџбина. Цео свет у паници. Забрањујемо све скупове, поготово радничке, сиротињске а наравно пре свега партијске, јер могу да нам покосе нацију (власт). У ситуацији кад је

због новог грипа постало неизвесно да ли ће се Земља и даље окретати од истока ка западу, наши храбри државни челници постарали су се да уз сву могућу медијску помпу докажу да је вакцинисана Србија и даље на добром путу. То су намерно хтели да нам оспоре они намћори из ММФ-а, које смо позвали да нас обиђу, иако нам њихове паре (које штампају у неограниченим количинама) нису потребне. Онда су нам, иако смо знали да су готово лажне (како их само фабрикују!) затребале, али само до висине које западне банке имају у новцу код нас, за не дај боже. За ММФ и Светску банку смо смислили добре доказе да нису у праву кад сумњају у нас, и да нам ново задуживање треба само ради развоја, а сигурно не зарад опстанка на власти. То што смо им пре неку годину вратили дугове био је само сјајан тактички потез да збуњимо противника. Сад морају да нам дају много више, иако уствари нама то не треба, јер комерцијалне банке у Бечу новац више дају и под бољим каматама (за њих) и поготову не даве неким тамо условима и преговорима. (Пре)задужисмо будуће генерације, којима смо успели и да испродајемо генерацијско наслеђе но сигурно остадосмо на добром путу.

Напада мало снега на Копанику и хитно да не пропадне скијашка сезона, окупи се власт, новинари свих боја, привреда (њени остаци), привредници (из клуба), и наравно струка (бар тако они кажу за себе), и опет се показа да смо на добром путу (овог пута стази). Скијашки велемајстори слалома и осталих привредних капија у магли показаше сву силу нових идеја, предлога и порука мирном и ситом народу Србије. Просто је било задовољство слушати и гледати умне седе, проседе, и по неку офарбану главу како нас убеђују да то што су до јуче говорили и радили уствари није било добро, јер смо уништили финасијски сектор, производњу, војску, образовање, пољопривреду, и сасвим извесно, будућност следеће генерације која ће њихова задуживања морати да враћа. Да сада нема милион гладних у пољопривредним могућностима богатој Србији, и 30.000 деце која за сутра немају обезбеђена три obroка, на коме би сада влада показала да, у ствари она зна како се опет налази добар пут? Сељаци са рубних подручја градова морају да стражаре како би од гладних штитили приносе, с којима и они сами једва могу да некако живе. Владе су растуриле (отпустиле) стотине хиљада радника са све њиховим синдикатима, свели их на статистичке грешке које не могу да уздрмају ни прави пут, а камоли власт. Но за то време успели су да направе (однегују) десетак великих суперкапиталиста, тако да сада кад неког од њих ухвати девизно динарски назеб, цела Србија, а поготово влада, мора да им дâ новчану инфузију, јер од њиховог пословања зависи судбина бар двадесетак хиљада радника(!), а поготово власт. За оних званично 700.000 без посла, уосталом није ни важно, јер су ионако гласали за промене. Наравно владајућа коалиција и поготово влада, закључили су да је садашње стање у ствари врло корисно за Србију, јер они сада знају где су грешили. Обећали су да ће нас још задужити како би нам показали да знају како се земља успешно извлачи из кризе. То што готово сваки министар у влади има своју концепцију како даље бити на добром путу (опстати на власти) није важно. Својим способностима мало су заваравали светске центре (не)моћи, а поготово грађане Србије, што се показало добро кад смо заредом почели да постајемо стратешки партнери нашим стубовима спољне и поготово унутрашње политике. Наши на брзину изграђени стубови спољне политике просто бивају одушевљени што земља величине осредње западне компаније успева да буде стратешки партнер и ЕУ, и Русије,

Далеко је (десет година) Сунце

Пише: Милан Пурић
недеља, 21 март 2010 12:06

и Америке, а поготово Кине. Из тога ће произаћи сигурна потврда грађанима Србије да смо и даље на добром путу, који ће ипак да се по Тадићевим речима продужи за следећих десет година. Но шта је то за наше грађане пуне нескривене наде и ентузијазма, кад ће коначно вођени сигурном руком коло(Вође) упловити у мирну ЕУ луку. А онда замислите досадни ТВ Јавни сервис на коме у Недељном поподневу седе Тадић, Ђунић, Живковић, Коштуница, Чеда, Веља, Кораћ, Човић, Лабус, Мићуновић, Динкић, Ђелић, Цветковић, Дачић, Палма, Јањушевић, Влаховић, Колесар, Дана, Мишковић, Томица, Костић, Зечевић, Беко, Дракулић, Пајтић, Питић, присећају се својих доприноса добром путу, и очекују да гледаоци слањем најниже јединствене оцене прогласе моралног победника који ће добити првог „фијата“ произведеног те године у Крагујевцу.

А Сунце полако залази и једва чека да сутра опет осветли пут прелепој земљи у којој свако даје према могућностима, а добија према потребама. Свака сличност са Председниковим планом или предизборним слоганом владајуће коалиције случајна је.